

стараться, Ваше Императорское Величество,» — отговорили солдатитѣ — «Да ужъ въ, кажется, постарались,» забѣлѣжилъ Царя.

Единъ раненъ отъ лайбъ-гвардіята като се пробудилъ и видѣлъ Царя, взелъ да говори: «Азъ шестина заклахъ, Ваше Императорско Величество, а на седмия — мене ранихъ, и повече не можихъ.» Тукъ лежалъ штабсъ-капитанъ Бряновъ отъ Волинския полкъ, който за да възбуди юнацитѣ си Волинци, самъ се хвърлилъ въ тылната Турци подъ Свищовъ съ викъ: «Момчета! напредъ подирь мене!» Така той получилъ деветъ рани, отъ които деветата смъртоносна. Той умрѣлъ подиръ два дни. Когато го посѣтилъ Великий Князь Главнокомандующи, прѣди идванъето на Царя, Бряновъ билъ въ голѣми мжки отъ ранитѣ си. — «Що Бряновъ, ти много страдашь?» — попиталъ го Великия Князь. — «Да, Ваше Императорско Височество; но дайте ми ржката си да я цѣлунж,» отговорилъ той. — «Не, дай, азъ тебѣ ще цѣлунж!» — казалъ Главнокомандующия и горещо пригърналъ героя и мѣченика.

Въ сѣщия день Царьтъ съ Царевича наследника, съ Великитѣ князове и свитата си седнѣлъ на единъ понтонъ и матроситѣ отъ катера на Царя загребли по «бѣлия» стари Дунавъ. Великий князь Главнокомандующи, който билъ вече на Българския брѣгъ съ генерала Драгомирова и една гвардейска рота чакали Царя. Щомъ Освободителтъ на България стѣпилъ на брѣга, Главнокомандующий snelъ фуражката си и извикалъ урра! И подзела царското урра гвардейската рота; подзели това урра понтонеритѣ и солдатитѣ по Дунавъ, на парохода Тудера и то оглушавало и оглушавало въздуха и дълго врѣме се разнасяло въ околността. Русекій Царь посѣщавалъ многострадалната страна, която той билъ рѣшилъ да освободи отъ петвѣковното робство.

Когато Царьтъ Освободителъ излѣзълъ на брѣга,